

Všichni jsme poutníci na cestě životem. I církev, jejíž jsme součástí, je putující lid Boží a bez přestání směřuje ke svému nebeskému cíli. Každé putování, a je jedno, jestli se jedná o nedělní výlet nebo výpravu na kraj světa, provází překážky, které je nutno přemáhat. V podobné situaci se ocití i legendární poutník Mojžíš, kterému je věnována již třetí část našeho vyprávění.

DESET RAN

Faraonovu zatvřelost potrestal Hospodin známými egyptskými ranami: Nejprve se vody v Nilu a veškerá voda v Egyptě proměnily v krev, poté z Nilu vylezlo nepředstavitelné množství žab a sužovalo zemi. Následně se prach proměnil v komáry, poté se objevily mouchy následované dobytčím morem. Potom Hospodin seslal na Egypt vředy, krupobití a kobylky. Konečně přišla temnota a smrt všech prvorozených. Zajímavé je, že faraonovi věštcí dokázali některé z těchto ran přivolat svými kejklemi také.

Armády vědců se snažily vysvětlit tyto rány přirozeně a kromě smrti všech prvorozených se to více méně podařilo. To je ovšem příliš ploché chápání prastarého „ukazatele na cestě pouští“. Význam spočívá v demonstraci moci Boha Izraele, JHWH, Stvořitele nebe i země a bezmoci lidmi zbožšťovaného faraona. Význam není přísně historický nebo meteorologický, význam je veskrze teologický: Bůh zachraňuje svůj lid a činí tak velkolepým, zázračným způsobem. I nám se často dějí zázraky přímo před očima a místo, aby nás vyburcovaly k něčemu smysluplnému, zoufale se snažíme je racionálně vysvětlit, aby raději nic neznamenaly. Po deseti ranách následoval exodus a výstup Mojžíše na Sinaj pro deset slov.

Armády vědců se snažily vysvětlit tyto rány přirozeně a kromě smrti všech prvorozených se to více méně podařilo. To je ovšem příliš ploché chápání prastarého „ukazatele na cestě pouští“. Význam spočívá v demonstraci moci Boha Izraele, JHWH, Stvořitele nebe i země a bezmoci lidmi zbožšťovaného faraona. Význam není přísně historický nebo meteorologický, význam je veskrze teologický: Bůh zachraňuje svůj lid a činí tak velkolepým, zázračným způsobem. I nám se často dějí zázraky přímo před očima a místo, aby nás vyburcovaly k něčemu smysluplnému, zoufale se snažíme je racionálně vysvětlit, aby raději nic neznamenaly. Po deseti ranách následoval exodus a výstup Mojžíše na Sinaj pro deset slov.

NEZABIJEŠ

At' už je biblický Sinaj kdekoli, důležité je poselství, které tam izraelský národ obdržel. Bůh tam se svým lidem uzavřel smlouvu, dal lidu vlastní zákon a svěřil mu také cestu, kterou má kráčet, aby zůstal ve smluvním

vztahu, aby zůstal Hospodinovým národem, aby zůstal svobodný. Tou cestou je známé Desatero (Dekalog). Deset slov, známých jako Desatero přikázání, je návodem, jak zůstat v čistotě, ve svobodě a neotročit hříchu. Desatero je klíč, podle kterého je dobře seřadit si životní priority. Desatero není primárně o zakazování nebo omezení – to by bylo příliš ploché chápání a snad i nedorozumění. Desatero má člověku zaručit setrvání ve svobodě, do které a pro kterou byl Hospodinem stvořen. Události kolem získání kamenných desek, na kterých bylo Desatero lidu předáno, byly více než dramatické a krvavé. Například přikázání nezabiješ, které v té době pravděpodobně znamenalo nezabiješ jiného Hebreje, neboť příslušníky ostatních národů Hebrejové vraždili po přijetí smlouvy doslova ve velkém, stvrdil Mojžíš zabitím tří tisíc Hebrejů.

Zlatý býček

Lid byl unaven dlouhou cestou a spočinul pod horou Sinaj. Mojžíš, prostředník mezi Bohem a jeho lidem, na horu vystoupil a setkal se s Hospodinem, který mu vyjevil svůj záměr s vyvoleným lidem a mimo jiné nadiktoval Desatero přikázání jako cestu, jak se nevzdálit Bohu a zůstat ve svobodě. Na to Mojžíš sestoupil a vyjevil lidu Hospodinovu vůli. Rituálními úkony pokropil lid zvířecí krví na znamení zpečetění smlouvy a poté strávil na hoře Sinaj čtyřicet dní a nocí, ovšem v tutéž dobu si lidé pod horou ve strachu a bez svého vůdce zhotovili sochu býčka jako náhradu za Hospodina.

Krev tisíců mužů

Mojžíš sestoupil z hory se dvěma kamennými deskami, které zhotovil sám Hospodin. Kamenné desky byly spolu se sedmým dnem vyhrazeným odpočinku (a bohoslužbě) „viditelným“ znamením smlouvy mezi Hospodinem a jeho vyvoleným lidem. Jakmile Mojžíš spatřil zlatého býčka, vzplanul „svatým“ hněvem a kamenné desky roztrhl; potom vzal býčka, spálil jej, rozemlel na prach, nasypal do vody a dal lidem vypít. Následovalo něco hrozného, z našeho pohledu nepochopitelného: Mojžíš rozkázal vraždit, a to tak, aby každý zabil svého bratra či nejlepšího přítele; onen den bylo podle knihy Exodus povražďeno na tři tisíce mužů z lidu (Ex 32, 28). Po vykonání trestu za odpad od Hospodina Mojžíš opět vystoupil na horu, tentokrát s čistými kamennými deskami a znovu na ně vytesal Desatero přikázání nadiktované Hospodinem.

Vezmeme-li v potaz hodnotu Bohem popsaných desek, musíme smeknout před intenzitou Mojžíšova hněvu, nemluvě o hodnotě lidských životů, kterých při tom nevyhaslo právě málo.

ONDŘEJ HAVELKA

V příští, závěrečné fázi se bude cestovatel Ondra věnovat Desateru, jako ukazateli na cestě ke svobodě.

PROČ HLEDAT VĚŘÍCÍ HOLKU?

*Měl bych si hledat holku, která je věřící?
Má chození s věřící holkou nějaký bonus
oproti chození s holkou, co nevěří?
Martin, 15 let*

Milý Martine, kdybys s tebou mluvil osobně, moc by mě zajímalo, co si k tomu myslíš ty.

Co pro tebe znamená „být věřící“?

Je pro tebe víra důležitá?

Považuješ víru za nějakou vedlejší součást života, nebo je pro tebe základem všeho?

Od tvých odpovědí by se pak odvíjel můj rozhovor s tebou k tématu, na které se ptáš. Protože však tvé odpovědi neznám, pokusím se alespoň napsat pár podnětů, o kterých můžeš přemýšlet – a odpovez si pak sám.

Věřím, že když si věřící kluk hledá holku, nehlédá si jen věc, kterou by chtěl „machrovat“ před ostatními nebo hračku pro ukrácení dlouhé chvíle a zpříjemnění života. Hledá osobu, kterou by mohl opravdu milovat a která by jeho lásku opětovala. Bytost, s níž by mohl sdílet své bolesti i radosti, prohry i vítězství, s níž by mohl hledat odpovědi na důležité životní otázky. Člověka, který by vyznával stejné hodnoty a rozuměl jeho pohledu na svět.

A toto všechno je podstatně ovlivněno tím, jestli je člověk věřící a JAK je věřící.

Otázka „jak je věřící“ je podstatná!

Mohou být totiž lidé, kteří jsou pokřtěni a možná dokonce občas zajdou do kostela, ale o víru se nezajímají ani nechtějí zajímat. Náboženství berou jen jako zvyk a hezkou lidovou tradici, ale chovají se, jako kdyby Bůh neexistoval. Bible jim leží zaprášená v knihovně, aniž by ji kdy otevřeli. Křesťanské hodnoty nevyznávají, učení církve je pro ně „středověk“. Jsou věřící?

A naopak známí lidé, kteří pokřtěni nejsou, ale snaží se poctivě žít podle svého nejlepšího svědomí, někdy se dokonce zajímají o víru, a když najdou někoho, kdo jako křesťan opravdu i žije, rádi se na duchovní život s úctou ptají. Takoví „nevěřící“ často ctí křesťanské hodnoty více než mnoho formálních křesťanů. Několik takových – dnes už mých přátel – jsem křtil.

Odpověď na tvou otázku tedy není jednoduchá.

Ale je jasné, že s opravdu věřícím děvčetem si opravdu věřící kluk bude nejspíše v mnohém lépe rozumět. Budou se moci spolu i za sebe navzájem modlit, společně chodit do kostela, čerpat sílu k lásce ze slavení a přijímání eucharistie a ze svátosti smíření, hovořit o otázkách víry, mít společně věřící přátele a trávit s nimi čas. A pokud jednou uzavřou manželství, budou asi snáze jednotni ve výchově a vedení dětí k Bohu. Také rodina děvčete, tedy vlastně možná budoucí dědeček a babička, tetičky a strýčkové jejich dětí budou pravděpodobně věřící a budou jejich děti podlé toho ovlivňovat.

Zkrátka pokud si chceš najít dobrou partačku pro budování velké stavby společného života a pro strmou a úzkou cestu ke štěstí, přemýšlej a dobře vybírej, než s někým začneš chodit.

OTEC JIŘÍ SMOLEK

Foto: Amith, Xavier, Pixel Quests, Svasco, Carlos, master1305 - Adobe stock